

Nr 1298

Av herrar **Nordgren** och **Ringaby**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition nr 159, med förslag till förordning om ändring i uppbördsförordningen den 5 juni 1953 (nr 272)*.

(Lika lydande med motion nr 1026 i Första kammaren)

Det svenska skatteuppbördssystemet bygger alltså på 1945 års uppbördsreform. Enligt detta system inbetalas redan när inkomsten intjänas vissa belopp som preliminär skatt när fråga är om inkomst från huvudarbetsgivare. För huvudparten av landets skattskyldiga är sålunda större delen av skatten redan inbetald när självdeklarationen skall avlämnas. Problem uppstår dock när en del av inkomsten härrör från olika bisysslor. Något skatteavdrag sker normalt inte i dessa fall. Den skattskyldige kan dock avtala med sin huvudarbetsgivare, då sådan finns, att det skatteavdrag som arbetsgivaren ombesörjer jämväl skall omfatta biinkomsterna. 1949 års uppbördssakkunniga föreslog att skatteavdrag på bisysslor skulle göras med 25 procent av inkomsten. Detta förslag har dock hittills inte resulterat i någon lagstiftning.

I direktiven till allmänna skatteberedningen anför finansministern att "Det på längre sikt betydelsefullaste reformkravet på den direkta beskattningens område torde vara att minska skatten på mindre löneinkomster och i samband därmed förenkla skatteuppbörden. Det gamla önskemålet om en definitiv källskatt för löntagare träder härvid i blickpunkten." Frågan om en förenkling och effektivisering av skatteuppbörden kan sålunda sägas vara av central betydelse för den skattelagstiftande myndigheten. När förslag till ändringen i uppbördsförordningen om rätt för Kungl. Maj:t att förordna om uttagande av preliminär A-skatt för skattskyldigs sidoinkomster därför nu föreläggs riksdagen måste detta anses vara ett steg i rätt riktning. Tyvärr avser departementschefen att i första hand tillämpa denna bestämmelse endast för artistarvoden. Någon generell regel om skatteavdrag på sidoinkomster kommer således ej att införas i detta skede, vilket måste beklagas. I likhet med flertalet remissinstanser finner vi dock vissa artisters skatteförhållanden så otillfredsställande att det kan vara motiverat att redan nu införa speciella regler för denna yrkesgrupp. Dessa regler måste dock ges en sådan utformning att tillräcklig hänsyn tas till den enskilde artistens arbetsvillkor. Vissa elementära krav måste

därför uppfyllas av de kommande bestämmelserna rörande skatteavdrag för artister.

Det första kravet gäller skattskyldighetens omfattning, dvs. vad som skall förstås med artist. Vi kan inte finna annat än att det är absolut nödvändigt att den krets som berörs av bestämmelserna i fråga noga bestäms. I annat fall uppkommer omedelbart gränsdragningsproblem med stor osäkerhet bland skattskyldiga och arbetsgivare som följd. En allmän beskrivning av vad som avses med artistisk verksamhet och en exemplifiering av artistbegreppet bör således inarbetas i bestämmelserna.

Beträffande skatteplikten understryker vi att tillräcklig hänsyn måste tagas till de materiellt-rättsliga reglerna. I de fall artisten har förhållandevis låga kostnader i samband med uppdraget kan ett skatteavdrag på bruttobeloppet ge ett tämligen riktigt resultat. Om däremot artisten eller artistgruppen har omfattande kostnader för sina arrangemang ger ett skatteavdrag på hela det utbetalade beloppet ett helt felaktigt resultat. Om således en artist får i uppdrag att ordna en show och erhåller 30 000 kronor för detta, så skulle enligt föreliggande förslag skatt utgå med 40 % dvs. 12 000 kronor. Antag sedan att kostnaderna för dekor, kläder, orkester, resor osv. uppgår till 16 000 kronor, ett fullt rimligt belopp. Artisten erhåller sålunda efter skatt och avdragsgilla kostnader en summa av 2 000 kronor. Detta motsvarar ett skatteuttag på över 80 % av nettobeloppet. Det är uppenbart att ett sådant förfarande skapar besvärande likviditetsproblem för den grupp av artister som mera självständigt arrangerar sina framträdanden. Förslaget måste därför omarbetas så att dessa olägenheter inte uppstår. Såväl skattesatsen som beskattningsvärdet bör alltså erhålla en sådan utformning att full hänsyn tages till den enskilde artistens arbetssätt redan vid utbetalandet av gaget.

För övrigt anser vi i likhet med kammarrätten att det föreliggande förslaget företer sådana brister att det bör undergå erforderliga omarbetningar.

Med stöd av vad ovan anförts hemställer vi,

att riksdagen vid behandling av Kungl. Maj:ts proposition nr 159 måtte taga i beaktande de synpunkter som framförts ovan.

Stockholm den 19 november 1968

Hans Nordgren (h)

Per-Eric Ringaby (h)